

Erori in argumentare

Sofismele argumentării:

Una dintre cele mai bune căi de a înțelege și aplica elementele logicii este să ne familiarizăm cu falsurile care pot apărea în argumentare. Falsuri care pot fi intenționate sau neintenționate.

Erorile intenționate în argumentare sunt cunoscute în logică ca *sofisme*. Acestea sunt raționamente aparent corecte, dar în realitate greșite.

Sofisme de relevanță

Sofismele de *relevanță* nu oferă motive valide pentru a accepta ca adevărate concluziile lor. Deși sunt destinate să-i convingă pe toți, numai cei neatenți, predispuși sau creduli sunt de obicei impresionați de apelurile lor nelogice.

Argumentul forței

Argumentum ad baculum este numele latin al "argumentului" care apelează la forță mai degrabă decât la rațiune sau dovezi. Acesta a fost și este un fals logic folosit fără perdea în istorie de către autoritățile laice și religioase.

Exemplu: **daca nu mă susții la ședință, va trebui să+ți cauți altă locuință**

- **Argumentul mulțimii (*ad populum*)**

Acest sofism implică apelarea la "popor" mai degrabă decât la rațiune. Acordul la concluzie este câștigat nu prin oferirea de argumente valide, ci prin stârnirea sentimentelor mulțimii. În viața modernă, propagandiștii, demagogii, politicienii și cei ce se ocupă de reclame fac mereu acest tip de apel. Dacă "oricine" crede sau face un lucru, sau adeziunea este "majoritară", acel lucru trebuie să fie corect. Este un fapt dovedit însă în istorie că ideile populare s-au dovedit adesea eronate

- **Apelul la autoritate**

Acest argument (*ad verecundiam*) presupune în mod greșit că există o legătură între adevărul unei afirmații și autoritatea persoanei sau grupului care o face. Dacă cineva este într-o poziție suspusă, este celebru sau realizat atunci el trebuie să fie o garanție sigură că o anumită concluzie pe care o susține este adevărată. Apelul la autoritate nu este potrivit dacă persoana citată nu este calificată în domeniu, dacă experți cunoscuți au altă părere, dacă autoritatea respectivă a vorbit în glumă sau dacă citarea este din auzite.

- **Atacul la persoană**

Acest "argument" (*ad hominem*), face apel la lipsa de credibilitate a unui om și este astfel inversul apelului la autoritate. El atacă persoana, nu argumentul. Cel vizat este lipsit de erudiție, burghez, psihopat, comunist, ateu, interesat de un avantaj, recidivist, contrazis de propriile fapte, frecventează medii rău famate, etc. Propoziția trebuie respinsă din cauză că este opinia cuiva cu reputație proastă. Dar respectivul poate avea dreptate chiar dacă este dezagreabil, este implicat în chestiune, este inconsecvent în alte lucruri sau are defecte ca toți ceilalți. Din nou personalitatea este irelevantă pentru adevăr. i.

- **Apelul la ignoranță**

Apelul la ignoranță (*argumnetum ad ignoratiam*) ne propune să acceptăm adevărul sau falsul unei propoziții pentru că nici un oponent nu a dovedit sau nu poate dovedi contrariul. Exemplu:

- Nimeni nu a dovedit concludent că nu există extraterestri.

Deci extraterestrii există.

Dar absența dovezilor împotriva unei afirmații nu este suficient pentru ca aceasta să fie adevărată. Ce nu știm poate fi totuși adevărat. Lipsa unei dovezi nu este o dovadă!

- **Apelul la clemență**

Apelul la clemență sau milă (*ad misericordiam*) încearcă să câștige acceptarea prin invocarea consecințelor nefaste pe care le va suferi autorul sau alții în caz contrar, consecințe care vor stârni milă. Apelul la clemență se întâlnește în pledoariile avocaților, dar și în alte cazuri, așa cum arată exemplul de mai jos al unui taximetrist surprins în neregulă cu actele de către agentul de circulație:

Dacă îmi ridicăți permisul, nu voi mai putea conduce, deci nici lucra

În acest caz voi pierde locuința și copiii mei vor ajunge în stradă

Deci trebuie să țineți cont de acest lucru și să nu-mi ridicăți permisul